

Des del meu punt de vista, el debat que hem de fer en un mitjà en el qual els periodistes reflexionem de cara a altres periodistes, és si l'anomenada premsa gratuïta enforteix o perjudica el periodisme tal com l'hem entès des de sempre. Dit d'una altra manera: si la seva existència ajuda a professionalitzar homes i dones en la tasca de cercar i de contrastar informació pròpia, en la de desenrotllar tècniques i gèneres de comunicació. Una segona qüestió, exactament igual d'important que la primera, és determinar si aquest tipus de publicacions aporta veritablement alguna cosa als esforços perquè en la nostra societat es pugui traslladar informació de fons des d'actituds independents dels grups polítics i econòmics.

La premsa gratuïta es presta també a altres debats, i en alguns d'entre ells comptarà amb punts positius. Per exemple, en el del foment de la lectura. Estic segur que en alguna mesura contribuirà a frenar la desafecció cap a la lectura. Un altre tema: estimularà l'enginy i la qualitat de l'anomenada premsa de pagament, i això tampoc serà dolent. Perquè si la premsa de pagament ha de preocupar-se d'alguna cosa és pel fet que la gratuïta, als ulls d'alguns lectors, sigui una competència real per a ella, perquè fonamentalment són només recoleccions

de notícies d'agència processades la major part de les vegades per gent que, amb tots els respectes, exerceixen allà més de professionals de l'edició i de la presentació de textos que de periodistes. Fins i tot hi ha un altre aspecte positiu més transcendent. Crec que els qui efectuen campanyes contra els gratuïts dient que genèricament tenen continguts diversos, com es feia a França, són injustos. Aquestes publicacions s'assemblen bastant a unes versions escrites dels butlletins informatius de la ràdio, i molts d'aquests programes són indiscutiblement dignes.

Crec que els problemes que plantegen aquestes publicacions són d'un altre ordre, tal i com ho apuntava al principi. Són comunicació, però no són premsa escrita en el sentit que sempre s'ha donat a aquesta expressió. I com a periodista em

ANTONIO FRANCO
Director d'El Periódico de Catalunya

sembla que seria vàlida si no es desenvolupés en detriment del periodisme que no és d'agència i dels valors essencials de la nostra professió.

L'avantatge de la doble dependència que tenen els mitjans de pagament respecte als lectors i la publicitat (sol ser d'un 60/40 por 100), resideix en el fet que, en els casos de pressió important, les exigències dels qui paguen per un diari són un fre a les conveniències pures i dures dels qui s'anuncien. I s'ha de tenir en compte que els qui s'anuncien són, en línies generals, els sectors econòmics i les institucions polítiques (suposo que ja s'han fixat vostès que els gratuïts porten cada cop més publicitat institucional). Quina força tindran els companys que treballen en aquest tipus de mitjans, sense

el suport o el temor als que paguen, per publicar un tema que comporti un conflicte d'interessos amb un gran anunciant? Que no se'm digui que els periòdics de pagament giren també la cara en aquestes tesitures: hi ha diaris de pagament que, precisament pels lectors que els sostenen, aconsegueixen acomplir regularment amb les seves obligacions front als poders econòmics i polítics. En canvi, constato que els gratuïts, pel que s'ha vist aquí i fora d'aquí fins ara, no s'han distingit en absolut per entrar a fons en els temes

SONIA PULIDO
Dibujant

compromesos. Que ningú s'enfadi si afegeixo que aquest element de fons és el que fins ara ha decantat la batalla de la credibilitat a favor de la premsa escrita de pagament, en perjudici de la ràdio i la TV, que es reben de forma gratuïta.

Els gratuïts, amb les seves virtuts i els seus defectes, no són el mateix que la resta de diaris. Per això crec que seria millor anomenar-los fulletons publicitaris amb notícies, això sí, sense ànim pejoratiu. A partir d'aquesta diferència, resulta legítim exigir que la delimitació dels respectius papers passi per una ordenació de quin és el seu lloc de distribució i quines les seves condicions d'existència. Això és necessari precisament perquè no perjudiquin la continuïtat de l'altre periodisme, que és el que m'atreveixo a qualificar de contrapès social, necessari i imprescindible.